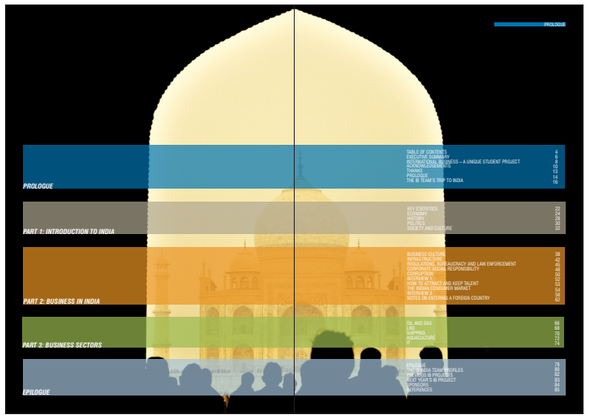

PORTFOLIO /
LARS BAKKE /
CAND.ARCH MNAL MAA
GRAPHIC WORKS

Lars Bakke
Born 23.02.84, Norway
Architect / MNAL, MAA
BA Social Anthropology

Aronsvei 9
3029 Drammen
Norway

www.larsbakke.com
L3314n@hotmail.com
(0047) 92 64 20 62

// AQUACULTURE

AQUACULTURE IN INDIA HAS A LONG HISTORY. There are references to fish culture in Kautilya's Arthashastra – 321 to 296 BC, and in Ain-i-Akbari of Abul Fazal – 1556 to 1605 AD. The traditional practice of fish culture in small ponds in eastern India is known to have existed for hundreds of years. Scientific fish culture in ponds in India is said to have started in the early nineteenth century with the controlled breeding of carp in bundhs. Fish culture received notable attention in the 1950s when the Cuttack Research Laboratory was set up. Subsequently, states such as Bengal, Punjab, Uttar Pradesh, Baroda, Mysore and Hyderabad initiated fish culture through the establishment of Fisheries Departments (FAO).

INDIAN AQUACULTURE HAS DEMONSTRATED A SIX-AND-A-HALF-FOLD GROWTH in the last decade, with freshwater aquaculture contributing over 95 percent of the total aquaculture production. The production of carp in freshwater and shrimp in brackish water is the major areas of activity today (FAO).

CONSIDERING THE SUBSTANTIAL CONTRIBUTION AQUACULTURE MAKES TOWARDS SOCIO-ECONOMIC DEVELOPMENT in terms of income and employment through the use of unutilized and underutilized resources in several regions of the country, environmentally friendly aquaculture has tremendous potential for the generation of gainful jobs and nutritional security for the rural masses. It also has immense potential as a foreign exchange earner, which is important for the economy of India. Realizing this, the state and central research and development agencies, increased investment in fish and prawn hatcheries, establishment of aquaculture farms, and adoption of modern technology in fish farming are cited as important areas for maintaining the pace of growth of the sector (FAO).

INDIA HAS A TOTAL PRODUCTION OF APPROXIMATELY 6 MILLION TONS OF SEAFOOD where 600 000 tons are exported. Shrimp is the most important species for export and shrimps. The latter are by far the most important species. The export accounts for approximately $ 3 billion (DRI). Japan, South East Asia, the European Union, the United US, China and Japan. The Middle East is considered as a strong upcoming market.

DURING OUR STAY IN MUMBAI, we had scheduled a day at the Central Institute of Fisheries Education (CIFE). We met different scientists and students. This gave us a deeper understanding of the Indian aquaculture. We got advice and opinion from many people on how to enter and expand more deepwater fishing. The professors thought that the reputation of the industry has improved significantly over the years, but that it is still a problem. This is not the case, according to Harald Nyvoll commercial counselor at Innovation Norway in Delhi. We will code from taking a standpoint on who is right and wrong.

OPPORTUNITIES FOR NORWEGIAN COMPANIES. The most important thing from the perspective of Norwegian aquaculture companies is the simple fact that India has a huge domestic market for fish and fish products. Naturally, this creates some opportunities for Norwegian companies with core business within the field. In particular, two areas are interesting: feeding and fish health. Feeding is very critical. Optimal feeding of the fish is crucial to keep the costs as low as possible. Since India is such a huge producer of farmed fish, the Norwegian feed industry, which is considered to be the most advanced fish feed producers in the world and they have extensive knowledge about designing optimal feeding for different species, could be very interesting. The fish that is species differ between Norway and India it should be possible to take advantage of knowledge already acquired and apply it to the Indian species.
Furthermore, Norwegian know-how could be useful for Indians. This applies to salt water fish farming in particular. The Indian fish farming industry is relatively young, and as the Norwegian progress in the area the last decades. We are not able, however, to recommend what a business model should look like. But we feel confident that it exists market opportunities for Norwegian firms holding the know-how, products and services mentioned above. Joint ventures and mers are feasible. Another issue any company considering entering the Indian market should be aware of is the infrastructure challenges. This is discussed in more detail later in the report. Especially firms which can contribute with new technology or exclusive know-how are in a good position to succeed in such a complex country as India.

// INFRASTRUCTURE

HAVING A GOOD INFRASTRUCTURE IS ESSENTIAL FOR A COUNTRY TO BE OPERATIVE. When it comes to infrastructure that includes facilities such as well-developed and efficient roads, railways, airports, ports, power supply, irrigation, power distribution and social structure. These facilities are continuously developing and it is important for a country's government to always stay on top in these matters.

THE INDIAN INFRASTRUCTURE DOES NOT KEEP UP WITH THE PACE of the country's economic growth. There are many ways showing the Indian society and economy to develop in an even higher speed as it is making investor's think twice. The infrastructure is one of the main reasons for the lack of sufficient economic success in realizing the full growth potential in India. During our stay in India we were in touch with people who mentioned that the lack of good roads makes it difficult to deliver fresh food quick enough. Another example is the many hours we spent in traffic jams on the road leading on to their new building. The fact that the lights go out every Thursday in Pune, a city of 4.3 million people is also a demonstration of the poor condition of the Indian infrastructure. The government is just not able to facilitate all the development in the country.

ONE OF THE MAIN REASONS FOR THE SLOW DEVELOPMENT OF INDIAN INFRASTRUCTURE LIES WITHIN POLITICS. The country's political system is a complex and diverse segment and this is slowing down the system. We are great believers of that the laws of supply and demand can help the Indian society to develop faster. Many projects that are for the Indian case this will not be possible without public intervention. The Indian government is well aware of the fact that the infrastructure development is not keeping up with the average economic growth rate, and for this reason they have had as a strategy to invite private investors to join the development. In 2006 the government set up the India Infrastructure Financing Company Limited to facilitate the development. Looking back at the Commonwealth Games that were hosted in India in 2010, one might question whether this has helped the development or not. The infrastructure that India displayed to the rest of the world was not impressive when thinking about the fact that they had prepared for the event for seven years. Whether or not the country's assignment of the WTO, is hard to give without deeper analysis.

LOOKING INTO THE BUSINESS, you find a lot of interest from people wanting to carry out the development, but as mentioned above they meet a lot of obstacles. Projects that are planned to be finished in a couple of years often runs into terms when facing implementation and this is often due to the complex composition of the bureaucratic system in Indian society. Another issue is the land acquisition. Before any project need, contractors face a lot of problems with the matter of land acquisition. In India there is a lack of a uniform land acquisition policy. When dealing with these matters, front-load accounts have told us that it is almost as if one man raising his finger can stop a project of any size. This is also the case for structures. So when facing the start of a big project you have to make sure that you own at least 80% of the land for the construction. If you do not succeed in getting this far, then you probably end up not being able to finalize your project or paying an overpriced rate for the remaining land.

DEVELOPING INFRASTRUCTURE demands heavy governmental financing. This is an aspect of the business where the Norwegian companies will not be able to help. The government receives taxes from only 5% of all business done in India, meaning that only around 24 million out of a workforce of 487 million people pay taxes. This is a huge problem for the 0,3% of total GDP in India. Having tax exemption for the people working within agriculture is one of the main reasons for this, but it also has to do with the fact that a considerable proportion of Indian retail sales take place in the semi-geared sector.

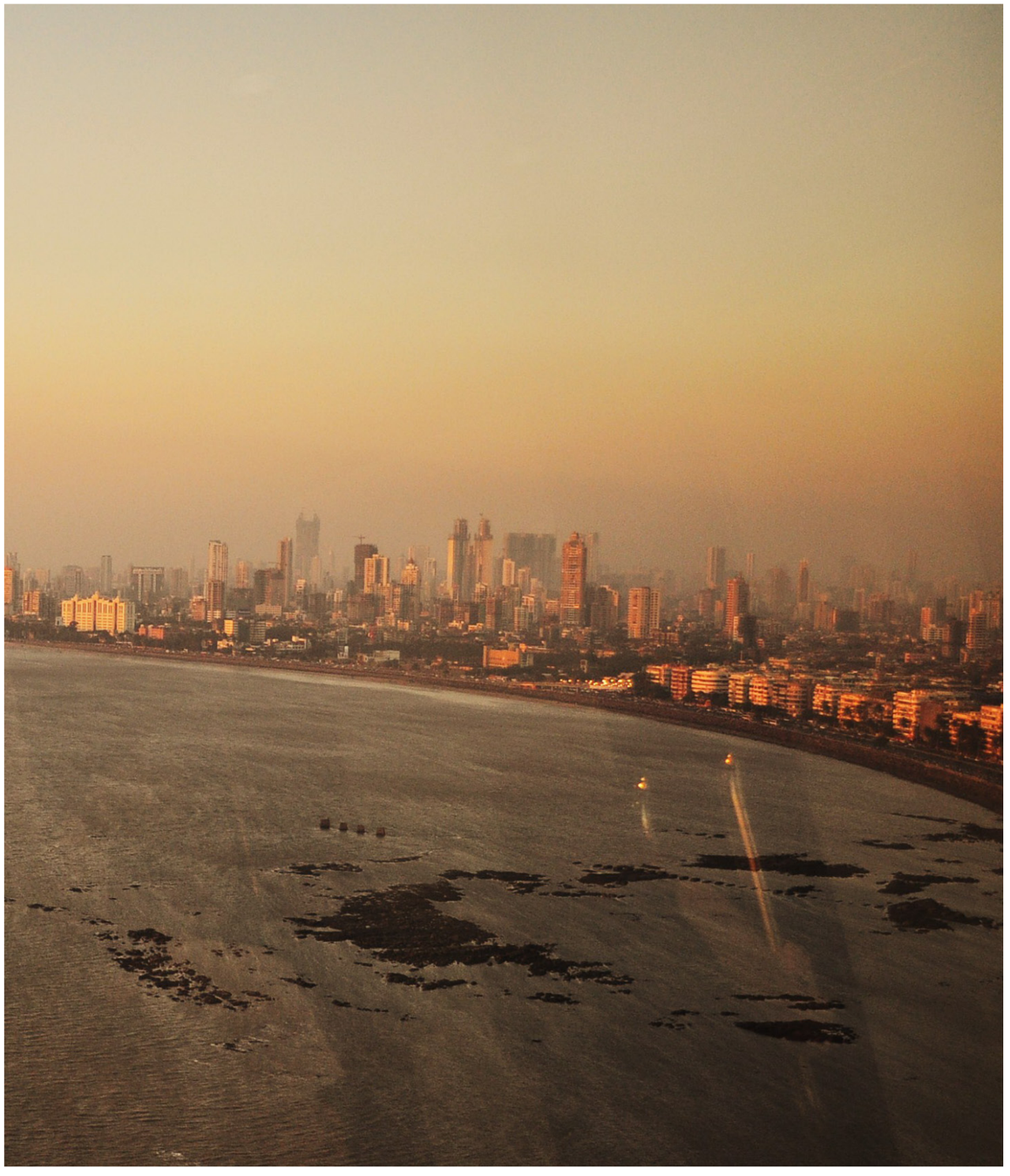
INTERNATIONAL BUSINESS INDIA 2012
www.ib.no
ib.ntnu.no

AUTHORS
Kristine Bergmo, Robert Nyvoll, Mari Pettersen, Magnus Sandvik, Sebastian Sandvik, Vanessa T. Strauss, Snorre Kerr Wiingaa & Ingrid Aagaard Bakke

EDITOR
Ingrid Aagaard Bakke

DESIGN
Lay-out and Design
Ingrid Aagaard Bakke, NORD UNIVERSITET, www.nordnet.no

PRINT
Kontrast Media AS
www.kontrast.no
textilsetting@kontrast.no

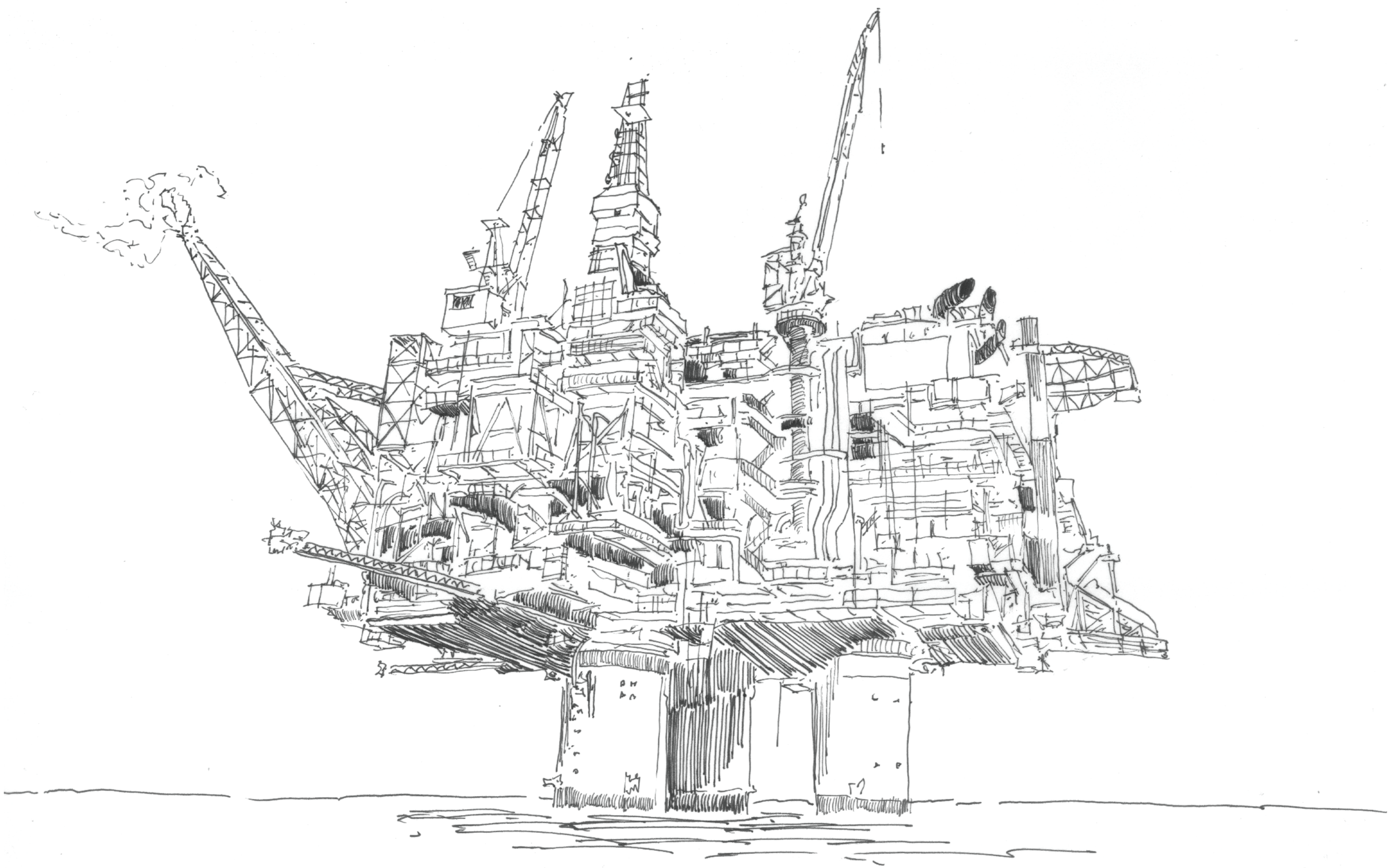

/INTERNATIONAL BUSINESS

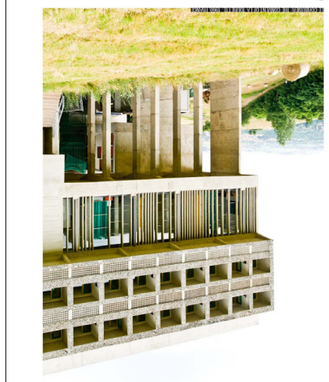
INDIA

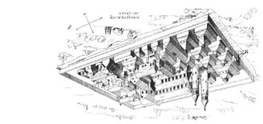
/ OPPORTUNITIES AND CHALLENGES FOR NORWEGIAN COMPANIES DOING BUSINESS IN INDIA
/ 2011-2012

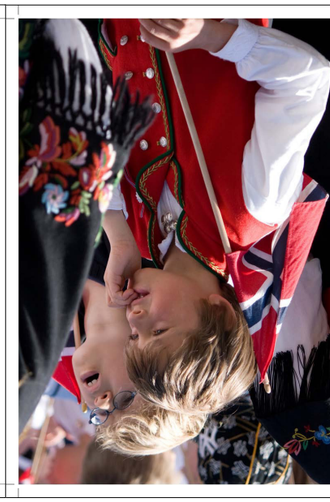
LAY OUT FOR STUDENT BUSINESS RESEARCH PROJECT / 2012 (PHOTOS BY INGRID BAKKE)

HAND DRAWN ILLUSTRATION / MASTER THESIS ON OIL RIGS / 2011

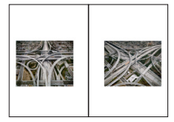

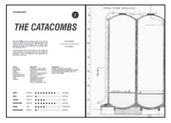
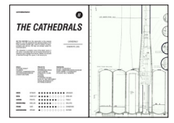
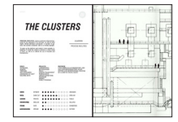

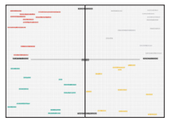

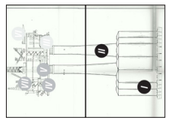
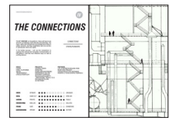
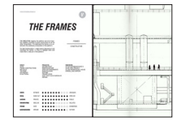

SOLARIS
STATFJORD OIL RIGS 2020
PROJECT DESCRIPTION
LARS BAKKE
INSTITUTE 1, AARHUS SCHOOL OF ARCHITECTURE

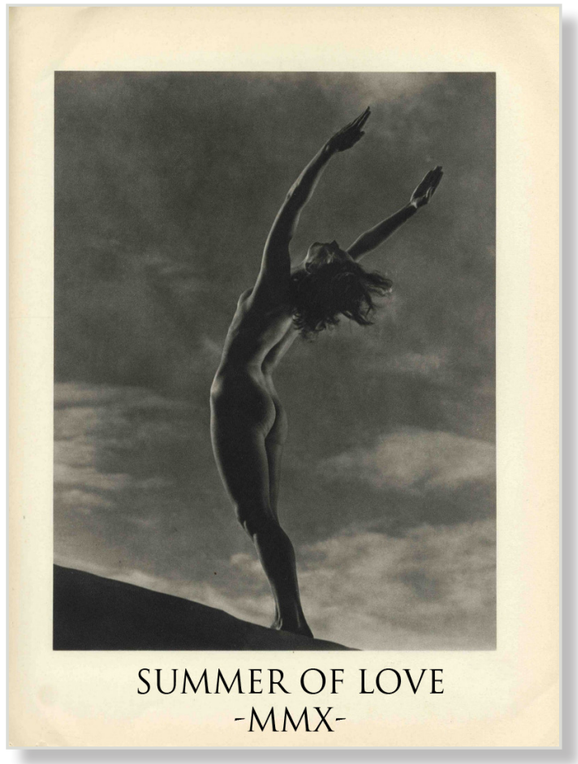
BLACK
GOLD
A POST-PETROLEUM PICTORIAL
LARS BAKKE / DIPLOMA 2011 / INSTITUTE 1. / AARHUS SCHOOL OF ARCHITECTURE

40
INDUSTRIAL
ARCHITECTURE
CASE STUDIES
LARS BAKKE / DIPLOMA 2011 / INSTITUTE 1. / AARHUS SCHOOL OF ARCHITECTURE

GHOST
IN THE
MACHINE
TRACING STATFJORD A
LARS BAKKE / DIPLOMA 2011 / INSTITUTE 1. / AARHUS SCHOOL OF ARCHITECTURE

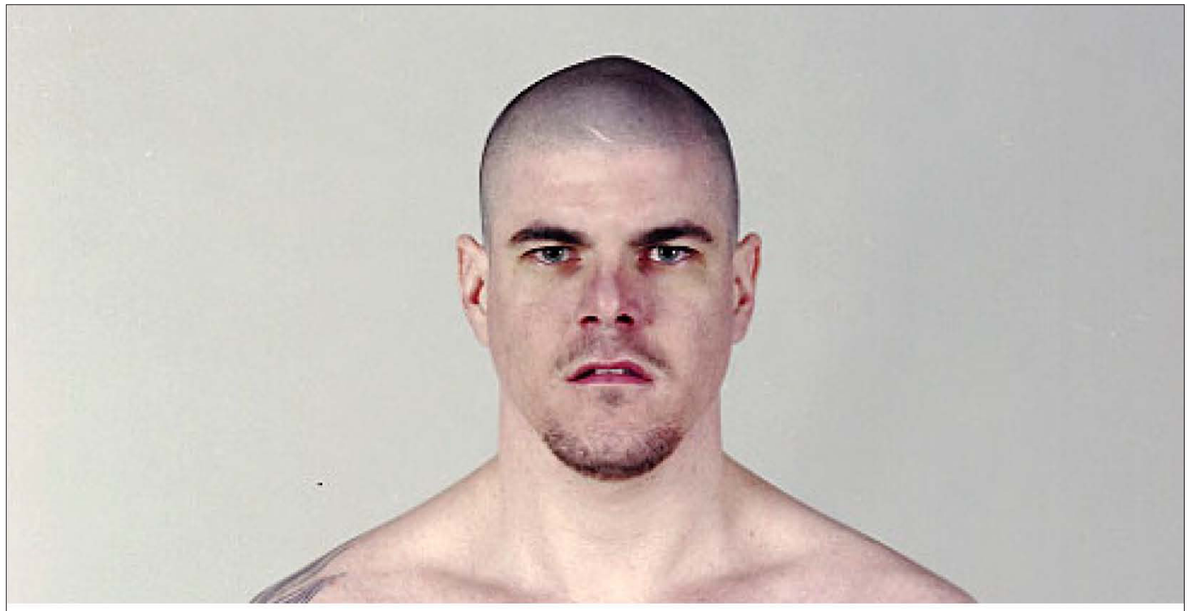

LOGO AND POSTERS FOR THE "SUMMER OF LOVE" FESTIVAL IN DRAMMEN / 2008-2010

FRONT PAGE FOR MASTER THESIS IN CRIMINOLOGY AT UIO / 2009

EN ULYKKE KOMMER SJELDEN ALENE

Innsattes fortellinger fra liv med ADHD

Kristine Angelskår Ytreland

Masteravhandling i kriminologi
Institutt for kriminologi og rettssosiologi
Juridisk fakultet
UNIVERSITETET I OSLO
Høst 2009

Fragmenter fra en samtale om den dumme tidsånd.
Kristian Berg Nielsen, lektor, cand.phil AAA, forlægger
Arkitektskolens Forlag.

Af Lars Bakke og Lise Anette Breivik

LL: Skal vi starte med dit syn på skolens undervisningsform, eksempelvis kritiken? Ser du nogen ændringer? Nu har jo du været her en stund...
K: Det er rigtig som du siger, jeg har vært her i i en menneskealder og set så meget, jeg kom jo her i 1973, og hørte ikke at døren slog i bag mig. Før var studiet delt op i 2 dele. Første del på 2 år og så 2.del på 3 år og først derefter kom afgangen. Da var det sådan at vi lavede et nyt studieprogram hvert enestе år. Vi havde nogle møder med de studerende i maj-juni hvor vi skulle finde mulige hovedtemaer, hovedopgaver, studierejsemål etc. Så mødtes lærerne i starten af august, og vi brugte herefter august og september til at lave et nyt studieprogram, hvert enestе år.
LL: Det er vel også manges opfatning i dag, at man i 70erne havde et rimelig frit forløb. Nu er det blevet meget styret og kontrolleret i forhold til hvordan det var, specielt de første to år.
K: På en måde synes jeg det er et fremskridt: Vi spildte en hel masse ressourcer på at den ekstra tid vi brugte. Vi opfandt så at sige studiet forfra hvert enestе år. Men personligt har jeg dyrket den fikse ide, at jeg helst ikke ville gentage noget ved seminarer eller forelæsninger. Mange anser dette for en skør forestilling. Det grundlæggende for mig har imidlertid været at fastholde, at studiet også var en opdagerfærd. Før studieordningernes tid fandtes slet ikke det rigide eksamenssystem, i har fået trukket ned over hovedet. Jeg bryder mig ikke ret meget om det, jeg mener grundlæggende at i er her for at studere, og at i skal slippe for hele tiden at blive målt og vejet.
LL: Kan man idag sige at de 2 første år har så stridte rammer, at det gør, at de studerendes egen motivation og vilje til at gå uden for rammerne, bliver svækket?
K: Engang sagde vi, at man ikke skulle brænde de studerendes sommerfuglvinger af. Første år skulle være et flipperår, man fik et stort rum omkring sig. Det handlede om personlig modning og åbning, og dette skulle stimuleres. Det handlede ikke så meget om det at skulle måle de studerende, og sådan tror jeg nok at jeg tænker det. Der er jo arkitektskoler som kører godt med det princip, som for eksempel i Wien, hvor de bedste lærerkræfter bliver placeret på første år, for det er der grundlaget bliver lagt for faget
LL: Vil man så kunne sige at det tekniske kompetenceniveau i dag er højnet?
K. Det er jo netop det rektor Staffan Henriksson siger: Det gennemsnitlige niveau er højt, men der er få stjerneskud.
LL: Ingen som bryder med "de gamle love"?
K: Det er vanskeligt at vurdere enhydigt. Jeg savner flere provokerende eller nytænkede forslag. Min bekymring ligger i at i bliver jo uddannet til at blive en god og stabil arbejdskraft med et acceptabelt kompetenceniveau, men på den anden side er arkitektfaget jo et fag, hvor man hele tiden skal forny sig selv, og den del bliver svækket fordi i bliver så trimmet op i gennem forløbet.
LL: Der kommer jo det med selvcensur ind; Man har det måske i sig men man tør

ANYTHING GOES

ikke tage den der chance med et eller andet på sin afgang…
K. Jo, men hvor begynder den?
LL: Den må starte et eller andet sted.
K: Kommer den fra lærerne? Kommer den fra de studerende selv? Jeg tror i virkeligheden at lærerne er mere åbne end de studerende forestiller sig. Det er lidt paradoksalt det der: Er det lærerne som holder de studerende tilbage, eller er det bare de studerende som er blevet mindre dristige, som ikke tør at tage chancer, fordi de er bekymret for om lærerne kommer til at acceptere det, ellers består de måske ikke? Det er velkendt, at erindringen redigerer virkeligheden, måske pynter herpå, men det forekommer mig, at skolen tidligere var et sjovere sted, og det tror jeg at mange af mine ældre kollegaer kan sige sig enig i. Der har vært mere gang i den, mere fest og ballade. Vi skulle for eksempel på studierejse til Berlin. Der blev givet en grundig introduktion, måske mange forelæsninger, film og så videre. Derefter fokuserede vi på èn bestemt periode i arkitekturhistorien, eksempelvis mellemkrigstiden efter 1. verdenskrig. Så sluttede vi af med en 20er fest hvor vi inddragde musik og kostumer, måske nogle sketches og revyer. Til festen havde vi nydelst tegnesalen og byggede den om til èn stor scenografi. Sådan noget var meget selvfølgeligt at lave...
LL: Mere "Hands on": lave ting i mock up, leve sig mere ind i arbejdet
K: Ja, hvorfor gør man ikke sådan nu? I har jo jeres fredagsfester…
LL: Og så er det det hele?
K: Nogle gange synes jeg i minder om nogle 9 til 4 arbejdere. Før var det lyst døgnet rundt på skolen. Folk sad her nede døgnet rundt i 3 uger inden de skulle aflevere sin semesteropgave. I er meget disciplinerede, og det er ikke noget der stammer fra skolen alene, det er noget i har med fra uddannelsessystemet. Fra gymnasiet, eller måske er det bare tidsånden.
LL: Hvad er det så der kommet ud af det - er det en ringere arkitektur, en kedeligere arkitektur?
K: Hvor skal det så måles? På afgangene? De succesrige tegnestuene i byen? Af de største danske tegnestuer finder man de fleste her i Århus. Der er kun en forklaring på det: der ligger en arkitektskole her i byen som godt nok, på trods af sin unge alder må siges at være en succes. I forlængelse af 40 års jubilæet blev der lavet en undersøgelse, som skulle afspejle hvert af de fire årtier. Ved et senere forskningsseminar i Rom blev der vist billeder dias fra udstillingen, så man kunne se historien samlet. Og det at sidde der nede og se det hele på en gang, hvor man kunne sige; dette er hvad der er kom-

THING GOES

met ud af det. Da blev jeg noget slukøret af resultatet. Skolen her, har haft en anarkistisk, fri og boblende ånd, når det har været sjovest. Når man så kiggede på tegnestuernes produkter, og der er jo tale om vinderprojekter både det ene og det andet sted, så mindede det mere om en disciplinær og autoritær arkitektur, der er kommet ud af det, i forhold til hvor frit det har været. Det var lidt deprimerende at se. Det var bestemt flot at se på, højt arkitektonisk niveau, men gik man to skridt tilbage og spurgte sig selv; "hvad udstråler den her arkitektur?" Så synes jeg simpelthen det var for tilknappet, det var køligt og en anelse autoritært.

LL: Hvad mener du så om skolens ledelsesprofil? ledelsesteori og snik-snak fungerer i business, men herør måske ikke rigtig hjemme på en kreativ institution?
K: Det har virkelig ikke noget at gøre på en arkitektskole! Jeg synes ikke vi skal have en autoritær ledelse, jeg synes vi skal ha en karismatisk ledelse. Engagement er den stærkeste motiveringsfaktor der findes
LL: Vi er jo ikke en koncern, der er ingen bundlinje…
K: Netop, vores bundlinje er så abstrakt, og det abstrakte gør at arkitekturen udvikler sig i samfundet på en måde hvor det fremmer kulturen og giver befolkningen nogle bedre vilkår. Det er den ene af de helt grundlæggende ting. Men der er jeg skæv på tidsånden. Jeg synes tidsånden er dum. Det andet er at det bekymrer mig meget at skolens offentlighed forfalder. Jeg synes der har været en underlig tavshed. De studerende har selvfølgelig ansigter på de forskellige afdelinger, men der er for få ansigter ud af til. Der er ikke noget offentlig rum for at fremlægge sine meninger. Det kan også være initiativer til noget der ikke er bundet af studiet. Jeg synes der er nogle tiltag der er meget opløftenede, som In Spe, Arkitektstuderende Uden Grænser osv. Jeg skulle bare ønske der kom mere af den slags
LL: På de fleste universiteter har man studerende der arrangerer åbne debatafтener, men den åbne debat har man måske ikke her på skolen længere, mere sådan lidt hvisken og tisken i krogene, hvor sandheder og usandheder flyder lidt sammen. Så er der ingen der ved hvad der foregår. Man får jo det officielle nyhedsbrev på mail men det bliver kun en side af sagen. Forumet er der ikke rigtigt.
K: Jeg synes den situation er meget utilfredsstillende. Det bliver en form for envejs kommunikation.
LL: Udover skolen; hvad med kollegialitet i arkitektstanden? Debatten er jo gået i stå i alle fora...er det hæmmende for arkitekturen?

Hvis man går tilbage i historien, er der mange perioder, hvor den kritiske kolligiale diskussion har fyldt meget mere. Det er som om, der sker et skifte i løbet af tresserne, hvor kritik blev noget negativt - det blev tolket som misundelse og lukteде af, at man ville tage arbejde fra andre. Nogle høvder, at det store forbillede Alvar Aalto påvirkede normerne, når han sagde "hold kæft og tegn". Det paradoksale er imidlertid, at Aalto i sine yngre år var meget skrivende og holdt mange foredrag. Holdningen kom til at prægе flere årtier, og det er først i de senere år, at det atter er ved at blive acceptabelt med offentlig, kollegial kritik. Forelæbig dog ret forsigtigt.
LL: Når man ikke selv har oplevet tresserne, så ser man på det som noget eksotisk og spændende
K: Mine voksne sønner siger, at de håber mine tressere blir lige så sjove som de historiske tressere. Det var en skæg tid, en opdagelsesfærd. Men der var jo andre, der ikke opdagede at tresserne var der. Lærere her på stedet, der var jævnaldrende med mig, men som var på nogle andre skoler og så videre; de opdagede ikke at det foregik på samme måde. Så det der billede af tresserne, som om alle gjorde oprør, det passer jo slet ikke. I virkeligheden var det et mindretal, en minoritet. Men det, der var i tiden, det var at der var muligheder, alting voksede år for år. Nu har i fået det forjættende samtalekøkken. Når hver studerende har fået en foraeldrebetalt ejerlejlighed på 65 m2 og plasma-tv og så videre. Er det så ikke nok? Kan man ikke sige ok, så er de sgu mætte? Så burde de have overskud til en hel masse andet?
LL: Man har holder de kæft
K: Så holder de kæft, så parkerer de sig foran fjernsynet. Det er lidt sært.
LL: Man har ingen modstand når man sidder der. Når man har de forhold man har, og en højkonjuktur som siger at man er garanteret et godt job... når alt kører så har man ingen modstand
K: Der er nogen her, der synes i er næsten som jeres besteforældre, i relativ ung alder. En lidt anden grundstemning. Det er svært det der med generationer.
LL: Det går jo som et pendul.
K: Det er jo klart at 68'erne får nogle højerorienterede børn, der gør oprør. Så får man en generation bagefter, der igen gør oprør mod sine konforme forældre. Og de vil måske ligne mig mere. Jeg vil nok ha nemmere ved børnebørnsgenerationen. Men i tresserne var der jo vanvittige ting, som vietnamkrigen for eksempel, eller overfaldet på Tjekkoslovakiet, der var nogle autoritære strukturer som var fuldstændig irrationelle. Det bragede vi jo ind i. Udfra de der ønsker og konfrontationer blev der skabt dynamik. Så man kan jo ikke bebrejde jer. Men når du siger censur, så kan jeg godt forestille mig

en debat, om hvad vi foretager os i Kina.
LL: ...Det der med kapitalisme og fascisme, hvor man kunne tænke sig at trække de historiske linjer. Mies Van Der Rohe, der godt kunne tænke sig at bygge for Hitler, hvis det ikke havde været for visse omstendigheder. Sker der måske ikke det samme med CCTV-bygningen til OMA i Bejing?
K: Jeg kunne godt tænke mig nogle lignende diskussioner
LL: Kina er jo et slags diktatur, måske gir det dårlig karma at bygge for dem. Den debat, den har vi ikke set
K: Det er provokerende, og jeg mener det jo sådan set heller ikke, men man kan jo stille spørsmålet; hvad er forskellen på det Speer lavede for Hitler, og det Koolhaas laver for det kinesiske regime? Den diskussion der er om OL i øjeblikket, den er god og nødvendig. Fordi på et eller andet tidspunkt, et eller andet sted, så handler arkitektur jo også om etik. Specielt i forhold til Kina er det jo også en meget kompleks diskussion, for det er jo ikke et diktatur af samme ondskapsfulde art som nazismen for eksempel, ingen racisme og så videre.
LL: Alligevel er der jo en hel masse ting...
K: Der er uendelige mængder af folk i fængsel, der er ikke ytringsfrihed, vilkårlig rettergang, dødsstraf og så videre. Der er rigelig at tage afstand fra. Men skal man alligevel forsøge at bygge noget fornuftig?
LL: Både Koolhaas' bygning og Herzog & De Meuron/Ai Weiweis "fuglerøde" bliver jo kun diskuteret som former i sig selv. Men CCTV er jo en statslig kanal, det er dem der bestemmer alt der går ud og ind, et slags mediediktatur. Er der så ingen spørsmålstegn ved at bygge for dem? Det bliver ikke diskuteret.
K: Der er noget paradoksalt over at Kina betragtes som et ideologitomt rum, der giver plads til at man kan beskæftige sig med den rene form
L: Koolhaas faste ingeniør, Cecil Balmond, var på Triennalen i Oslo, "Risk", i efteråret 2007. I hans foredrag sier han, i en bisætning, at "det er en god arbejdsproses at bygge for den kinesiske stat, så har man ikke alt det der med byggeprosesser frem og tilbage, og kan man få tilladelser til dit og dat..." I Kina siger man nærmest bare; her skal vi bygge, så rydder vi bare det vi kan komme til for at opføre det her. Det gælder måske også alle OL-anlæggene. Kommentaren var der inger der bemærkede; "Nåja, det er bare lidt skørt".
K: Det er jo drømmen for en arkitekt, ikke? Så slipper man for alt det bøvl og modstand, folkets indsigelser og det demokratiske omsvøb osv. Man skal aldrig glemme, at det sidste billede i Le Corbusiers bog fra 1923, Vers Une Architecture, er af Ludvig

XIV der peger på en byplan. Og det er helt sikkert at Le Corbusier identificerer sig med Ludvig XIV
LL: Og så laver han planen for Paris...
K: Ja det er samtidig. Det er drømmen om arkitekten som diktator, der bestemmer alt det formmæssige, så slipper man for det der bøvl med byggherre og beboere.
LL: Det samme sker for Speer, som siger; "nu fjerner vi de her 5 000 jødiske huse, så laver vi vores gigantomane byplan"
K: ...eller han fjerner et halvt bjerg for at lave en amfiscene til naziparader. En anden arkitektopfattelse er jo arkitekten som en der er nede på gulvet, diskuterende med alle og slår ærene ud. Og så på den baggrund udkrystallisere et projekt som alle kan identifisere sig med.
LL: Det er jo et in-ord i tiden, det der med brugerinddragelse og boforeninger som skal være med til at styre
K: Det tror jeg ikke der er meget af i Kina! Man kan jo spørge; hvad er arkitektur? Man kan jo se det som nogle kæmpeskulpturer der så er udstyret med nogle funktioner. Man kan også sige at det er den måde et samfund spejler sig, trækker sit spor. Der må den enkelte arkitekt træffe nogle etiske valg
LL: Det er lidt det der med selvcensur...
K: Når du siger selvcensur…Når man siger censur ved en maleriudstilling, så er det jo ikke noget negativt ord, det er bare en bedømmelse og en udvælgelse. Censur i forhold til ytringsfrihed er selvfølgelig negativt. Når du siger selvcensur, er det så en postiv eller negativ ting?
LL: Selvsensur som i: "Nej, det her kan jeg ikke sige, for så vil jeg virke ukollegial eller støde nogen eller gøre mig selv upopulær inden for fagområdet".
K: "Kan jeg komme til at stå i et dårlig lys?" og så videre. Næste spørsmål er: "behøver jeg at støde nogen?"
LL: ...Bare fordi man kan?
K: Som Bill Clinton siger: "det er verdens dårligste undskyldning". Censur som sortering kan være fornuftigt.
L: Men nogle ting burde man måske have gjort, fordi det kunne åbne for en debat
K: Det mangler i den offentlige arkitekturkritik i øjeblikket, og det mangler måske noget mere på skolerne. Mer speak-out, simpelthen. Vi har ikke brug for en kommunikationsdirektør, vi har behov for holdninger der brydes i det offentlige rum. Det er det der er interessant. Men skolen er jo også en form for disciplineringsanstalt, med sine normer. Men de studerende skal udfordre disse normer med kritik og kreativitet. Her står jeg fortsat på den holdning, at hvis den studerende ikke er bedre end læreren, så er læreren en fejltagelse, en fiasko
LL: Men indenfor det der, så skulle der være rum for en debat der ikke drejer sig kun om rumlighed og lysindfald og materialitet, men noget der går lidt udover; "måske står den her bygning for et menneskesyn der er sådan og sådan", eller "du bygger for en byggherre der or..."
K: Man skal aldrig glemme at det her er et officersakademi, i skal ud og give kommandoer, der gives ud fra en faglig konsensus. Det findes jo ord som "arkitektkedelig", fordi det er en skoling i bestemte æstetiske normset
LL: Den Store Enighed. Hvor finder man provokationen i dag?
K: man kan jo ikke konstruere en historisk situasion. Hvad skulle være nyskabende i dag? Hvor skulle man hentet inspiration fra? Reklameverden? Computerspill? Det er jeres opgave. Jeg kan ikke foreskrive jeres udfordringer. Det må komme fra jer. Man kan ikke bestille et oprør, det giver ikke mening.

ART DIRECTION FOR IKARK STUDENT MAGAZINE / 2008